

ikke saae stort andet af ham end Brillerne. Han havde været ude og sy Hovedet sammen paa en tilskadekommen Arbejdsmand i Favsing Udmark, og nu vilde han med det samme kigge indenfor paa Herregaarden.

Rigtignok var det ikke mange Dage, siden han havde været der, og den syge Godsejer ytrede sjælden nogen stor Henrykkelse over at se ham. Men han kunde denne Gang gøre sig Haab om en venligere Modtagelse, fordi han bragte en Meddelelse, der vistnok vilde glæde ham.

I Forstuen blev han modtaget af Sygeplejersken, som fortalte, at Godsejeren var taget over i Staldene.

„Saa vil jeg vente paa ham,“ sagde han og lod sig føre ind i Torben Dihmers eget Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre stadig var det eneste beboelige Rum i det store, forfaldne Hus.

Mens den styltebenede Mand stillede sig op med Ryggen til den varme Kakkelovn og udfoldede et nystrøget Lommetørklæde for at pudse sine Briller, stod Sygeplejersken, en ung mørkladen Pige med smukke Træk, beskeden afventende paa den anden Side af det store Midterbord og holdt Haanden paa en Stoleryg.

„Hvordan synes De saa, det gaar, Frøken Hecht? Der har ikke siden været noget alvorligere Anfald af Aandenød? Ingen Hjer-tekramper?“

„Nej, jeg synes, at der snarest har været nogen Fremgang de sidste Dage. Igaar kørte Godsejeren ud sammen med Skovfogden for at udvise Træer. Han var borte næsten i tre Timer. Men saa var han ogsaa meget træt, da han kom hjem.“

„Ja ja. Det er dog altid et Resultat. Det er de Kamfer-Indaandinger, jeg ordinerede forleden. De veed maaske, Frøken Hecht, at Godsejeren tidligere er bleven behandlet af Professor Hagen. Det blev en Skuffelse. Han anvendte et af disse udenlandske Præparater, som man nu hører saa meget om. Straks saae det ud, som om det skulde udrette det vidunderlige, men Virkningen holdt sig ikke. Saadan gaar det jo i Almindelighed med den Slags.“

Den unge Sygeplejerske saae ned paa Spidsen af sin Sko, hvor-